

El Personatge de la Setmana

“Jo vaig dir només: “Quan en el capvespre la rodona Lluna plena s’entortolliga en les branques d’aquest arbre de kadam, ¿no podria algú agafar-la?”

Però Dada es rigué de mi i digué: “Infant, ets la criatura més totxa que he conegut. La lluna és molt lluny de nosaltres; ¿com podria ningú agafar-la?”

Li vaig contestar: “Que ets ximple, Dada! Quan la mare s’aboca a la seva finestra i somriu dels nostres jocs, ¿diries que és gaire lluny?”

Dada digué encara: “Ets un infant estúpid! ¿On podries trobar una xarxa tan gran que s’hi pogués agafar la lluna?”

“Segurament tu la podries agafar amb les mans”, li vaig dir jo.

Però Dada, rient, digué: “Ets la criatura més totxa que he conegut. Si la lluna vingues a prop, ja veuries com és gran”.

Jo vaig dir: “Dada, quines nicieses t’ensenyen a l’escola! Quan la mare acosta el rostre per besar-nos, el seu rostre és molt gran!”

Però Dada digué encara: “Ets un infant estúpid!”

Rabindranath TAGORE

Quan escassament fa un mes que l’home va trepitjar per primera vegada la Lluna, avui al retornar la nostra col·laboració en aquestes pàgines, no hem resistit la temptació de transcriure íntegrament aquest text d’un dels més grans poetes: En Rabindranath Tagore. I per què? Perquè malgrat haver arribat a la Lluna amb tot el què significa d’avenç i progrés de la tècnica, el món, la nostra Terra, cerca inútilment la mútua convivència dels homes per mitjà de la pau.

Quan tres nordamericans, preparats física i intel·lectualment (Aldrin, Collins i Armstrong), arribaven a la Lluna en una de les més brillants i espectaculars gestes de la Història, malgrat la fonda emoció dels que a través de les pantalles de la televisió, seguíem aquells inesborrables moments, pensàvem, que a la vegada que l’home conquistava la Lluna, perdiem tots

aquell seu meravellós encant i misteri, que feia que ens la miréssim com una cosa irreal i somniadora, capaç d’emocionar-nos sensiblement a la seva vista. L’home ha arribat a la Lluna! I mentre, ací a baix, malgrat els descobriments sensacionals de la ciència, no som capaços de descobrir una fórmula que ens garantitzi una pau continuada i definitiva.

Només hem de donar un petit cop d’ull a la situació mundial, per a donar-nos compte de les contínues injustícies en que vivim: Vietnam, Biafra, Orient Mig, segregacions racials als Estats Units, a Africa del Sud i Rhodesia, la política del “apartheid” manté als negres en unes condicions inhumanes; l’explotació en que viuen països sudamericans; el conflicte xino-soviètic; l’encara recent invasió de Txecoslovàquia, i la més recent de totes, la que està vivint aquests últims dies, la població catòlica d’Irlanda del Nord (Ulster), que pot arribar a ser, si ningú ho evita, una tremenda i angoixosa guerra civil. La més crudel i desesperant de les guerres. Injustícies socials, pobresa, misèria, fam, soledat..., son paraules que ens acompanyen a cada moment. Què passa en aquest món tan modernitzat, tan plé d’ideologies, d’homes brillants i d’avenços tècnics? Passa que oblidem els més elementals deures de la convivència: Amor i Justícia. Ja en treiem força de conquistar la Lluna. De què ens servirà? De ben poca cosa: de tenir l’orgull d’haver-la conquistat i el pensar que per a nosaltres, ha perdut ja, tot el seu encant i encís misteriós. La Lluna, ja no és aquell Planeta desconegut i llunyà, que havíem après a conèixer en les nits de Lluna plena.

Al costat de les nostres consideracions no hi seran de més —i com a punt final—, les paraules del Papa pronunciades amb motiu de la Festa de l’Assumpció:

Parlant de l’assistència amb que la Verge des del Cel segueix els esdeveniments i problemes humans, Pau VIè va dir:

“Amb aquesta consoladora certesa, l’invocuem avui per tots aquells que són els seus fills: per a tots els cristians, per a tota l’Església, de la que Nosaltres, en el recent Concili, li vàrem tributar el títol de mare, mística de l’Església, mare del Cos Místic de Crist, com fou mare natural del seu cos físic, aquell en que és va operar l’Encarnació del Verb de Déu i la redempció del món. LA INVOQUEM —va acabar dient el Papa— PER LA PAU SOBRE LA TERRA, ENCARA TACADA DE SANG I ODI ENTRE ELS HOMES GERMANS, PER LA JUSTICIA EN LA SOCIETAT HUMANA, PER LA SANTIFICACIO DE TOTS.

MONTSERRAT MINOBIS

FARMACIA

XIRAU

Juan Maragall, 4
Teléfono 24-11-10
FIGUERAS